

– שינוי –
רכ"ט

**מדור
אמונה
ובטחון**

מתוך קונטרס 'הבינוני' המלא

הבינוני

ואחיה

חיים של אמונה ובטחון

שיעורי הרב **שמעון שפיצער שליט"א** | פרשת **תצוה** תשפ"ד

ברוך ה' יום יום

להתפלל בכל יום על ירידת השפע של אותו היום

הרבי מבעלזא, היה מפטיר ואומר: "כבר ראיתי לא אחת, אדם שכבר עמד להכניס את הכף לפיו וברגע האחרון היא נשפכה". התכוון בדרך משל לכל המצבים שבהם האדם מרגיש - "ברוך ה', זה כבר מסודר". וכשאמר 'ברוך ה', הוא מתכוון לעשות מעין ברכה אחרונה, **כאילו שכבר סיים עם הקב"ה, כי מבחינתו הענין כבר מסודר, ואז זה נשפך לו.**

לסמוך על הקב"ה גם שלא בעת סכנה

אכן עלינו ללמוד כיצד להשתמש ביסוד זה למעשה, ולא להשאירו כאמרה נאה. כפי שמסופר על הגרי"ז **מבריסק** זצ"ל שבעת בריחתו במלחמת העולם השנייה, כשהגיע קרוב לגבול המדינה וכבר התרחק מהגרמנים ימ"ש, דווקא אז פגשו בו הגרמנים ופקדו אותו לעצור. הם התחילו להתעלל בו ולהפיל עליו את חיתתם, ואז בפתע פתאום, הרפו ממנו ונתנו לו להמשיך בדרכו. לאחר מכן הסביר הגרי"ז את פשר הדבר: בתחילה כשברחת, ראיתי בעיני שהסכנה גדולה כי בכל רגע אני יכול להיבלע במלתעותיהם של חיות הטרף, והשתמשתי בסגולתו של הגר"ח **מוולאזין** זצ"ל"ה להתדבק לגמרי במחשבה ש'אין עוד מלבדו' ולא להתייחס לכלום. לא נאצים, ולא עצים, יש א-ל אחד וחוץ ממנו אין כלום. כך עשיתי וזה מה שהגן

הדואג על מחר מוכיח שהוא בוטח על עצמו להיום

שינוי **במשנה מסכת סוטה** (מח, א): "משחרב בית המקדש, פסקו אנשי אַמְנָה". ואיתא שם **בגמרא**: "אמר רבי יצחק: אלו בני אדם שהן מאמינים בהקב"ה, דתניא רבי אליעזר הגדול אומר: כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר, אינו אלא מקטני אַמְנָה". ופירש **רש"י**: "שמאמינים בהקב"ה לוותר ממונם לנוי הדור מצוה ולצדקה ולהוצאת שבתות וימים טובים".

וידוע מה שאמר הרה"ק **רבי ישכר דוב מבעלזא** זיע"א, שלא (רק) מפני שהוא דואג מה יאכל למחר, הוא נקרא מקטני אמנה, אלא **מזה שהוא דואג על מחר, הרי שהוא סבור שלהיום הוא בטוח שיש לו כבר, וזהו חסרון באמונה.** מדוע אתה כל-כך בטוח שלהיום יש לך? אין זה אלא **שאתה לקוי בהרגשת כוחי ועוצם ידי, ואינך מבין שגם היום אתה תלוי לגמרי בהקב"ה ובין רגע יכול אתה לאבד את הכל.** וכעת נלמד את דבריו בעיון ונראה שמדובר במהלך מעשי בעבודת ה' ועצה נפלאה לקרבת אלוקים ולקבלת שפע.

כשהיה הרה"ק **רבי שלמה מבאבוב** זיע"א חוזר על דברי

א ראה דבריו בספרו הקדוש 'נפש החיים' שער ג פרק יב, וזה לשונו הטהור: ובאמת הוא ענין גדול וסגולה נפלאה להסיר ולבטל מעליו כל דינים, ורצונות אחרים שלא יוכלו לשלוט בו, ולא יעשו שום רושם כלל, כשאדם קובע בלבו לאמר: הלא ה' הוא הא-להים האמיתי 'ואין עוד מלבדו' יתברך שום כח בעולם וכל העולמות כלל, והכל מלא רק אחדות הפשוט יתברך שמו, ומבטל בלבו בטול גמור, ואינו משגיח כלל על שום כח ורצון בעולם, ומשעבד ומדבק טוהר מחשבתו רק לאדון יחיד ברוך הוא, כן יספיק הוא יתברך בידו שממילא יתבטלו מעליו כל הכוחות והרצונות שבעולם שלא יוכלו לפעול לו שום דבר כלל!!!"

הבהרה: היות שקריאת מאמר זה דורש יישוב הדעת ורוחב לב, אי לכך אין כמעט שום תועלת לקראו למקוטעין במהלך התפילה וכדו', וד"ל.

גליון זה נתרם ע"י ידידינו
ר' ראובן זעליג בן שפרינצה אסנה חיה שיחי'
וזו' **חיה גיטל בת אסתר פרל תחי'**
לזכותם ולהצלחתם

יזכה לכל הברכות האמורות בתורה, לשפע ברכה והצלחה ולרוח נחת דקדושה מכל יוצ"ח ויזכה הוא ומשפחתו להבין ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את הנלמד בשיעורים מתוך מנוחת הנפש והרחבת הדעת

זיע"א שהיה ער בלילות והיה עולה על יצועו לדקות ספורות או לכמה רגעים כדי לצאת ידי חובה. והיתה לו עבודה שלמה בזה, עם קריאת שמע שעל המטה ועם הכנת מים לנטילת ידיים, הכל כהכנה לשינת הלילה, וכמה זמן ישן לאחר כל ההכנה? זה כבר היה ענין אחר... אבל כך הוא הסדר, הבריאה נעלת, וכיון שמאיר השחר, היא חוזרת ונפתחת. אף בבית המקדש היה כך. שהיו נועלים את השערים. ובבוקר השערים נפתחים מחדש. מתכוננים לעורר שפע חדש. העולם נברא מחדש. יום חדש, שפע חדש, תמידין חדשים, הכל חדש. על כך היתה שאלתם - מדוע קבע הקב"ה כך את סדר הבריאה? הקב"ה הרי אינו מוגבל בזמן, אלא תמיד ה' אחד ושמו אחד ואין אצלו שום שינוי כלל, ואם כן מה פשר שינוי הזמנים?

ותשובת רשב"י באה גם על זאת, שמפני כך קבע הקב"ה שהשפע ירד לעולם כל יום מחדש, כדי שהאדם יצטרך לפנות אליו בכל עת. מעתה צריך האדם סייעתא דשמיא להיום, אמונה להיום, הודאה להיום. מחר יתחיל יום חדש. כל הבטחון והאמונה של האדם צריכים להיות להיום. ומחר יתחיל סדר חדש לגמרי. אי אפשר לקחת מיום אחד למשנהו. אם לא יהיה כן, לא יהיה האדם דבוק בה', כי יצטרך להמתין לדבר הבא שיחסר לו כדי לפנות לריבונו של עולם. הוי אומר: אם הקב"ה לא היה קובע שהשפע ירד דבר יום ביומו, היה האדם נכלל בקללת הנחש.

השפע יורד כל יום מחדש כדי שהאדם יצטרך להתפלל על כל יום

ונסביר יותר: מיד בתחילת הבריאה, כשאדם הראשון חטא בעץ הדעת, והנברא התרחק מהבורא, הגיע קללה לעולם. ובכן, הנחש שהוא שורש הטומאה, אליו הגיעה הקללה עפר תאכל כל ימי חיך, וכפי שה'שם משמואל' מביא (ויקרא תרע"ד) מהרה"ק רבי יצחק מווארקא זיע"א, וכן הוא בחידושי הרי"ם שהקללה היתה שיהיו מזונותיו מצויין לו בכל מקום ולא יצטרך אף פעם להרים את עיניו לשמים ולקיים עיני כל אליך ישברו, ועל-ידי כן יתרחק מה'. לעומת כן, האדם, לא נתקלל כל-כך, ולכן עדיין יכול לפנות אל ה' ולהתקשר אליו, ואדרבה, אף הקללה בזעת אפיק תאכל לחם יכולה להתהפך לו לברכה, אם ינצל את מצבו לפנות אל ה', להתפלל ולקוות אליו. עשה כן הקב"ה לאדם, ובפרט ליהודי, שתמיד יחסר לו איזה דבר הצריך לו, הכל כדי שיפנה אליו ויתקרב במקום להתרחק.

כן ידוע מה שכתוב בזוהר הקדוש (פרשת בשלח) על רב ייסא סבא, שלא רצה לאכול ממה שהונח על השולחן עד שהתפלל על מזונו. כי היום יש להמשיך את השפע מחדש. לא די בתפילה של אתמול. השחר מגיע ועמו שפע חדש. כעת צריך להתפלל כדי להמשיך את השפע החדש, ורק אז אפשר ללכת ולאכול ממנו.

כך קבע הקב"ה את סדר הבריאה, וצריך לזכור שזהו

עלי עד כה שלא ישלוט בי הרע. ורק כשהגעתי סמוך לגבול והתרחקתי קצת, הוצאתי אנחת רווחה - "ברוך ה', חלפה הסכנה הגדולה", וכיון שכן, התנתקתי כמעט רגע ממחשבת אין מלבדו, ואז מיד פגשו בי הרוצחים. הבנתי מה קרה, ותיכף ומיד חזרתי שוב להתדבק במחשבת אין עוד מלבדו, ובדרך נס הגיע הקצין הגרמני וציווה עליהם לעזוב אותנו, ונפשינו היתה לשלל.

הנה כי כן, זה מה שמתחולל בדרך כלל בלב האדם. כשהוא זקוק לישועה, הוא דולה מתוכו מחשבות נפלאות של אמונה... הוי אומר: אנו מדברים כאן על איש מאמין, לא על מי שמתחיל מיד לחשוב על עצות של כוחי ועוצם ידי - אולי פלוני, אולי אלמוני... לא!!! הוא חושב על הקב"ה. רק הוא יכול לעזור לי. אבל כיון שהוא מרגיש שהסכנה חלפה, הוא מזניח את אמונתו, כי הוא מרגיש שהענין כבר הסתדר ואינו זקוק כל-כך לסייעתא דשמיא, ואז הוא באמת מאבד את הקשר עם הקב"ה, ובעקבות כך הוא מפסיד את השפע.

גם בימינו יורד השפע בכל יום מחדש כפי שהיה במדבר

בוודאי מובן שמדובר בטעות, אך אנו זקוקים להדרכה כדי שבאמת לא ניפול בטעות זו. הנה בפרשת המן כתוב: "הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו". שהקב"ה קבע שהמן ירד מדי יום לאותו היום, ולא מיום אחד למשנהו, ואדרבה, אם השאירו ליום המחרת - וירום תולעים ויבאש. ושנינו במסכת יומא (עו, א): שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחי: מפני מה לא ירד להם לישראל מן פעם אחת בשנה? אמר להם: אמשול לכם משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שיש לו בן אחד. פסק לו מזונותיו פעם אחת בשנה, ולא היה מקביל פני אביו אלא פעם אחת בשנה. עמד ופסק מזונותיו בכל יום, והיה מקביל פני אביו כל יום. אף ישראל, מי שיש לו ארבעה וחמשה בנים היה דואג ואומר: שמא לא ירד מן למחר ונמצאו כולן מתים ברעב, נמצאו כולן מכוונים את לבם לאביהן שבשמים.

וכפי שהיה במדבר, שסדר ירידת השפע לא נשתנה מאומה, ולכן צוה הקב"ה להשאיר משמרת לדורות, להורות שכך הוא הסדר בכל הדורות. כך הוא תמיד עד ימינו אנו, כל יום יורד שפע חדש. המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. גם שפע הגשמי וגם שפע הרוחני, הכל מגיע דבר יום ביומו ללא קשר ליום האתמול.

אכן מה ששאלו תלמידיו את רשב"י איננה על ירידת המן בלבד, אלא גם על המציאות הקיימת עד ימינו אנו, מדוע קבע הקב"ה סדר כזה, שכיון שפונה היום, השמש שוקעת, וצריך ללכת לנוח? כידוע שעל פי קבלה אסור להישאר ער כל הלילה. אפילו מי שרוצה לעסוק בתורה כל הלילה, צריך לנוח עכ"פ מעט. כך מעידים על הרה"ק רבי אהרן מבעלזא

ב מבואר בספרי קודש רבים. ראה לדוגמא בישיבת משה בשלח (ד"ה מלא העומר).

עם המהלך הזה צריך האדם להתחיל את יומו. אין זה פרט קטן הנוגע להלכות סעודה, אלא **מהלך המחדיר במוח האדם שעליו להתפלל על כל הנצרך לו בזה היום**. ונבהיר עוד: הקב"ה רוצה שכאשר האדם מתפלל, ואומר ברכות השחר ומזמורי תהלים ותפילת שמונה עשרה ופרשת המן וכן הלאה, ומעורר בלבו את ההבנה שהוא תלוי בו יתברך, תהיה עיקר מגמתו להיום. תתפלל על כל פרט ופרט שאתה רוצה לעשות היום.. תכננת ללמוד היום בחברותא? תכננת להתפלל היום מנחה? אתה מתכנן ללכת היום בערב לשיעור שלך? כך יש לו רשימה ארוכה של דברים שהוא הולך לעשות היום, אבל הוא אינו חושב עליהם, כי אינם חדשות בשבילו. הם נתפסים אצלו כמובנים מאליהם.

כלפיהם אומרים לו לאדם: בגלל שהם נתפסים אצל כמובנים מאליהם, אינך מתפלל עליהם אף פעם, ולכן אינך לא מגיע אליך מה שהקב"ה הכין לך היום. במידה מסוימת אינך מתפלל על כלום, כי תמיד אתה מדבר על מחר, ונמצא שעכשיו אינך ממשיך שום שפע. והרי זה כאותו ילד שמתחילים ללמוד אתו גמרא וכל הזמן הוא מסתכל על העמוד הבא או על הדף הבא - אוהו! תראה איזה עמוד גדול, תראה כמה תוספות יש כאן... צדיק! אתה יכול להסתכל עכשיו במשנה? בא הנה! אנו לומדים עכשיו את השורה הזו, מה אתה מסתכל כל הזמן קדימה?

אף כאן, על אף שיש לו לאדם זה טעם בתפילתו, ויש לו קרבת אלוקים בעת תפילתו, והוא מקיים מצות עשה דאורייתא של דביקות ושל אנכי ה' אלוקיך, וכן הוא מגיע לדברים הרבה תוך כדי תפילתו שמרוממים אותו, מכל מקום אינו מתפלל על של עתה, וכששואלים אותו מדוע לא התפלל על של היום, הוא משיב: כי לא היה לי מה להתפלל על של היום. ברוך ה', הכל זורם היום. וזהו טעות גדולה מאוד, ומשלמים עבורה מחיר מאוד יקר, כי חוץ מזה שהאדם החי באופן זה, אמונתו לקויה, כי אינו קולט כמה הוא צריך להגיע לעזרתו יתברך, עוד זאת אין לו סייעתא דשמיא, ובגלל כן באים עליו קשיים וצרות.

יתכן שמדויק הוא בלשון המשנה 'משחרב בית המקדש', כי מאחר שבזמן הבית היתה השכינה הרבה יותר באתגליא והשפע היה נמשך על-ידי הקרבת התמידים שבכל יום, לכן היה האדם מרגיש זאת. כי הוא הרגיש שאין לו צורך לדבר על מחר. ורק משחרב בית המקדש, פסקו אנשי אמונה, ונעשה יותר הסתר, ולכן נראה שהעניינים זורמים בדרך הטבע. כל יום הרכבת יוצאת בשעה שש. כך הוא טבע הבריאה. הכל נוסע כמו מאליו. ומתי הוא כן חושב על הקב"ה? רק כשמתרחשים דברים שלא לפי הסדר ודברים מתחילים להתקע.

אכן עלינו לעורר בלבנו את ההרגשים של זמן הבית, וכאז, אף היום לזכור שעלינו לבקש מדי יום על השפע של אותו יום, וכך בונים את בית המקדש.

המהלך. נמצא שאם האדם ילך כפי שנפשו מובילה אותו בדרך כלל, יפסיד את שפעו כל הזמן. כי אף מי שיש לו רגש לתפילה ומבין שבלי סייעתא דשמיא אין לו כלום, יש לו עוד תכונה אחרת, שכאשר הוא נפגש עם הבורא, עולה לו במחשבתו לדבר עמו על חסרונותיו, ועל הדברים הגדולים שהוא זקוק בהם לישועה. כי אם אני כבר מדבר עם הבורא, למה שלא אדבר עמו על הדברים שאני זקוק בהם לישועה? וכך ההרגשים שלו נכנסים בדברים האלה שצריך להמשיך בהם אלוקות, והוא מדבר אל ה' באופן זה: רבוננו של עולם! אין מי שיכול לעזור לי חוץ ממך. ובגלל המהלך הזה, הוא מפסיד את השפע של היום הזה. פשוטו כמשמעו. ומה שמוכן לו ליום הזה, אינו מגיע אליו כפי שהיה צריך להגיע אליו.

היה מוכן לו הרבה יותר שפע, אבל לא לקח אותו. כשהוא שומע זאת, הוא מתקומם: מה זה נקרא לא לקחתי? אתה יודע כמה התפללתי היום? אתה יודע כמה מוקדם הגעתי? אתה יודע איך כיוונתי פירוש המילות וכמה התכוונתי קודם התפילה? התשובה היא: כן, אבל דיברת על מחר. אתה זוכר על מה התפללת כל-כך חזק? באתה חונן, ברפאנו, בשומע תפילה, באלוקי נצור, בכולך דיברת על עוד חודש ולכל היותר על מחר. מה יהיה אז עם ילד פלוני ועם ילד פלוני? לא חשבת בכלל על הדברים הפשוטים שאתה זקוק להם היום. לא חשבת עליהם כי לא ראית שהם חסרים לך. למשל, ארוחת הבוקר. איזו בעיה יש לי עם ארוחת הבוקר? למה אני צריך לדבר עם הקב"ה על זה?

לבקש ולהתפלל גם על מה שנראה שכבר יש לו ביד

כשיתבונן יראה שכפי שלא דיבר עם הקב"ה על ארוחת הבוקר, כך לא דיבר עמו על שאר הדברים. אני מסיים את התפילה ויוצא לעבודה והכל זורם, על מה יש לי לדבר? הנה כי כן, זהו הפירוש הפשוט בדברי הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא זיע"א בענין קטני אמנה. הוא דואג דאגת המחר ואינו מדבר אפילו מילה אחת על הנצרך לו היום. כי הוא בטוח שלהיום הוא כבר מסודר. כי כרגע הכל זורם ברוך ה', לא זה הנסיון שלי.

אך חבל, כי אפילו אם נניח שלא חסר לך דבר, אבל ארוחת בוקר כזו תתן לך הרבה פחות רוחניות. זהו הפירוש הפשוט בדברי הזוה"ק. במזון יש כח לתת לך מחשבות נכונות וקרבת אלוקים, אבל בשביל זה אתה צריך להתפלל. אפילו בהלכה מובאים דברי הזוה"ק (תרומה קנב. ב) שקודם נטילת ידיים לסעודה יבקש על מזונו. זה יכול לקחת לו רגעים ספרים, אבל הוא יודע שיש לו סדר. הוא מכין לעצמו מלח ומגבת נקיה. הוא מכין את עצמו היטב לסעודה. הוא לא חוטף ואוכל כאדם בהמי. ורגע לפני שהוא נוטל את ידיו, אז הוא מבקש על מזונו - רבוננו של עולם! עזור שהאוכל יזין אותי ויתן לי את מה שצריך ליתן לי.

ג ראה שלה"ק שער האותיות, קדושת האכילה.

כשמכוון בתפילתו על הנצרך לו למחר הוא מפסיד גם את של היום

הנה עד כה דיברנו על ההפסד הגדול שיש לנו ממה שאין מתפללים על של היום, אלא על של מחר, והסברנו שהשפע יורד כל יום מחדש ומגיע אל האדם על-ידי האמונה והתפילה של אותו יום, ולכן אם אינו מכוון בשעת התפילה על הנצרך לו היום, כי אם על הנצרך לו למחר, הוא מפסיד את השפע המוכן לו להיום.

ויש להבין את גודל ההפסד. שהרי ידוע שהשפע של מחר בנוי על השפע של היום, והשפע של שבוע הבא, בנוי על השפע של השבוע. הדבר דומה למי שלומד גמרא, שאם בשעת לימוד המשנה הוא מעיין בגמרא ובתוספות, לא יבין לא את הגמרא ולא את המשנה ולא את דברי התוספות, כי מתחילה צריך להכיר את המושגים, וככל שילמד את המושגים המופיעים במשנה באופן יסודי, כך יוכל אחר-כך להבין את דברי הגמרא, את הקושיא, את התירוץ, את דברי התוספות, כי הוא הולך ממטה למעלה כאשר כל קומה בנויה על הקומה מתחתיה.

כשנקבע לו לאדם פגישה חשובה ליום חמישי, ועכשיו הוא עדיין בתחילת השבוע, הוא אומר כך: אני זקוק לסייעתא דשמיא מרובה שהפגישה תצליח. ולכן הוא מתחיל כבר מעכשיו להתפלל, ואף בשאר הימים הוא משקיע הרבה תפילות על אותה פגישה, באומרו לעצמו: בספרים כתוב שאף תפילה אינה הולכת ריקם, וכמו שהיה אצל משה רבינו שהתפלל כמנין ואתחנן, וכן אמרו חז"ל על הפסוק קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה' שאם רואה אדם שהתפלל ולא נענה, יחזור ויתפלל... הוא התפלל חמישים תפילות לטובת אותה פגישה שתעלה יפה, אבל בגלל זה הוא לא התפלל על יום ראשון שני שלישי רביעי, ואינו קולט הוא שיום חמישי בנוי על יום רביעי. **אם ביום ראשון מגיע אליו השפע המוכן לו, קומתו, קומת האדם, הולכת ונבנית, ואז בהגיעו ליום חמישי, הוא יכול להוסיף על זה עוד.**

לאחר שהתפלל על היום אפשר להוסיף גם תפילה על העתיד

אמנם כן, אתה רשאי להתפלל על יום חמישי. אבל דבר ראשון עליך להתפלל על של היום. זה צריך להיות כמו המבט של האדם. כשהאדם מסתכל ישר, הוא אכן רואה גם את הצדדים, אך לא באותה בהירות שהוא רואה את מה שעומד כנגדו בקו ישר. וכבר דיברנו על זה לא מכבר, שהדרך שהקב"ה ברא את העין היא פלאי פלאות, והיום מנסים לחקות את זה ביצור המצלמות שעין המצלמה תקלוט גם את הצדדים אך לא באותה בהירות שהיא קולטת את מה שלפניה... גם כשהאדם מתפלל זה צריך להיות באופן זה. **עיניו לנוכח**

Camera ד

יביטו שהוא צריך להגיע היום לעזרת ה'. הוא רואה מהצדדים שיש גם מחר. הוא באמת מוסיף: ובכל יום. כמו שאומרים: שתצילני היום ובכל יום. הוא יודע שגם המחר יגיע וגם אז יצטרך לסייעתא דשמיא, אבל אינו מדלג על היום הזה. דבר ראשון הוא מדבר על היום, ורק לאחר מכן הוא מוסיף לדבר על הפגישה של יום חמישי. זהו המהלך שהאדם צריך להתרגל בו, להתפלל כך ובעיקר לחשוב כך.

סדר התפילה בנוי על שבח בקשה והודאה

ויש עוד הפסד גדול אם אינו עושה כן, כי הנה ידוע שהתפילה בנויה משבח בקשה והודאה. כך פוסק הרמב"ם שעל פי תורה צריכה התפילה להיות מורכבת מכל השלושה. אפילו אם אין האדם מתפלל את כל סדר התפילה, (כגון אשה שאינה זמנה מצוי בידה) הוא צריך לראות שהתפילה תהיה מורכבת מכל השלושה. הוא צריך לשבח את הקב"ה על גדולתו, לבקש את בקשותיו ולהודות לו על כל החסדים שעושה עמו.

וביארנו כבר כמה פעמים שאחת מהסיבות שכל כך נחוץ שהתפילה תהיה מורכבת מכל השלושה היא, כי לולי כן כמעט שאינו באפשרי שהבקשה תבוא מהמקום הנכון. רק לאחר שהאדם נמצא תחת הרושם שהקב"ה הוא טוב ומטיב, כי הוא מגיע אחרי אמירת אשרי, ולא אמירה בעלמא, והוא שם לב לטובות שהקב"ה עושה עמו ומודה עליהם, רק אז כשהוא מבקש, הוא מבקש מתוך הכנעה, כאומר: הלא אני תלוי בהקב"ה בכל רגע ורגע, והריני מתפלל אליו שכפי שעזר לי עד כה, יעזור לי גם הלאה, תמיד לא חסר לי ואל יחסר לי מזון לעולם ועד. אבל אם אין האדם מגיע מתוך שבח והודאה, הרי הוא מדבר עם הקב"ה בלי הכנעה. הוא תובע ומרגיש קצת ממורמר שלא קיבל כל מיני דברים שביקש. הוא בכלל לא במצב הנכון. זוהי אחת מהסיבות מדוע אם אין האדם עושה כן, חסר לו בכל יסוד התפילה, כי אינו מגיע מתוך ביטול והכנעה, ולבקשתו יש תמיד את סגנון התביעה - רבונו של עולם!!! יש לי בית עם ילדים... יש לו רושם של מצב טיפשי וילדותי, כאילו הקב"ה לא ידע שיש לו בית עם ילדים והיה צריך לגלות לו. אך כשהאדם רואה יותר טוב את התמונה, הרי הוא אומר: רבונו של עולם! אני יודע שאתה מכיר כל פרט ופרט מחיי, ואני מודה לך על הכל, אבל אני גם יודע שאתה רוצה שאעמוד לפניך בהכנעה כדי להמשיך את השפע המוכן לי. זה מה שקורה כשהבקשה כרוכה יחד עם השבח וההודאה.

וכבר הבאנו בעבר בשם ה'חתם סופר' שכפי שבתפילת שחרית צריך להסמיך גאולה לתפילה, כך בכל פעם שהאדם מבקש בקשה פרטית, אם הוא מודה קודם בקשתו, הרי זה נחשב לו כמסמיך גאולה לתפילה. כשבא לתפילת שמונה עשרה עם התלהבות של עזרת אבותינו... עם הנעימות בכל שורה שכתובה שם... ומבלעדיך אין לנו מלך גואל ומושיע...

כי המשגיח עצמו שהתקשר אליו, אמר לו שבמצב כזה הבחור לא יוכל להקים בית. ובכן, הבחור הוא בסך הכל בן שבע עשרה, והאבא מתפלל עם כזה לחץ, למי? לריבוננו של עולם. הוא באמת מתפלל עם שברון לב. מה הוא מתפלל? - רבוננו של עולם! עוזר לבני. אם לא תעזור לו, הוא לא יוכל להתחתן... הוא לא חושב מה הוא רוצה שיקרה היום. אני לא יודע מה אני רוצה שיקרה היום. אני רוצה עכשיו דבר אחד, שיוכל להקים בית בישראל.

כשזה כך, **אינך בונה כלום, אינך מודה על כלום. אתה כל-כך בלחץ, שאינך מדבר כלל עם הקב"ה על אודות בנך.** כי נכנסת ללחץ על בסיס פחד דמיוני, ואינך רואה כלל מה שקורה פה.

בנך זקוק לסייעתא דשמיא היום, ואם כן אמור לי אתה מה אתה מצפה שיקרה עמו היום. האם אתה רוצה שילמד היום עשר שעות רצופות? אמור לי מה אתה מבקש מה'. התשובה שהאדם הפשוט עונה בדרך כלל היא: איני יודע, אבל...

זהו זה. לאחר שאמר איני יודע, לא משנה כבר מה הוא אומר אחרי ה'אבל'. הוא כבר הודה שאין לו מושג מה קורה אתו, וכן הודה בהודאה ברורה שאינו מתפלל עליו, כי הוא סתם שרוי בלחץ. זה בעצם מה שמונח במילים 'איני יודע'. אם כן נמתין שיירגע, ואז נכין לו כוס קפה ונתיישב אתו, ונאמר לו: אולי כן תהיה מוכן לחשוב מה אתה רוצה היום שיקרה עם בנך? נניח שהקב"ה אומר: שאל ממני ואתנה. תן לי לעזור לך. אמור מה אתה רוצה? האם אתה רוצה שימצא חברותא? האם אתה רוצה שתהיה לו 'היום' מחשבה של חשבון הנפש? מה אתה רוצה?

מסתבר שלאחר שנפתח את הנושא, האב יאמר: לא!!! נראה לך שאני כזה בעל דמיון שאני רוצה שהוא ילמד עשר שעות רצופות היום?! אני סך הכל רוצה שיהיה אדם נורמלי. אני כל-כך מפחד שלא יהיה אדם מן הישוב...

אם כן **כדאי שנתפלל שיהיה אדם נורמלי,** נכון? הפלא ופלא! נו, מה למשל אתה רוצה שיקרה היום לבנך אשר אז יחשב לך שהקב"ה קיבל את תפילתך? אולי שיפגוש בן אדם כבדרך מקרה אשר יזרוק לו איזו מילה שתחזק את נפשו בתוך המצב שהוא שרוי בו? יפה מאוד. תפילה נאה. **הבה נתפלל על זה,** שאחד יאמר לו איזו מילה שתתן לו חיזוק. אתה רוצה שימצא חבר טוב היום? בא נתפלל על זה. **איני יודע אם תפילה אחת תספיק, ואכן אם נראה שלא התקבלה, נתפלל על זה מחר שוב.**

ע"י התפילה נעשים הכלים שבהם מגיע השפע

הצרה היא שהאדם לא נכנס בכלל לפינות כאלה, ואפילו כלפי עצמו. כשהוא אומר ברכת השיבנו, או כשהוא מתפלל בימים הנוראים שיזכה להתקרב אל ה'... השאלה היא: מה אתה רוצה שיקרה היום? האדם חושב שרק כשמגיע לקבלת קבלה, אז הוא צריך להצטמצם קצת ולחשוב - האם כדאי לי לקבל על עצמי עשר דקות בבוקר? האם כדאי שזה יהיה

הקב"ה עוזר, הוא עוזר, הוא עוזר לכל האנשים השבורים... עכשיו התפלל... זה נקרא להתפלל... אבל אם אינך מגיע מתוך כך, בזמן התפילה אתה שוקע בתוך החסרון ואתה שבור כל-כך ואינך מבין מדוע הקב"ה אינו מקשיב לתפילתך.

הקירבה בין האדם לקונו נוצרת ע"י התפילה שבכל יום ויום

למה הדבר דומה? ליהודי שנוסע בכל יום לעבודתו מחוץ לעיר, וכיון שהוא נוסע בשעות הבוקר כשכולם יוצאים לעבודתם, מצוי הדבר שהכבישים פקוקים והנסיעה אורכת זמן כפול והדבר מעייף, וכן יש עוד דברים רבים שעלולים להפך את מנוחת נפשו, אם זה השמש המסנוורת או שזה קנס שקיבל מהמשרה, וכן הלאה. אולם מה הוא עושה? הוא מתפלל לה' שיעזור לו שהנסיעה תעבור בקלות. כך הוא עושה מדי יום ביומו.

ובכן, תארו לעצמכם שהוא מתפלל לה': רבוננו של עולם! תעזור שבחמישים השנים הבאות, כל עוד אצטרך לנסוע לעבודתי, לא יקרה לא זה ולא זה ולא זה... שלא יקרו חס ושלום דברים כאלה. נניח שהוא מתפלל על זה כל יום, אבל **היות שהוא מתפלל על חמישים השנים הבאות, הרי אינו מעלה בדעתו להודות, כי עדיין לא הגיע אל היעד.** בלי נדר, אם הקב"ה ימלא לו את בקשתו במלואה ובמשך כל החמישים שנה הבאות לא יקרה שום דבר מכל אותם דברים שמנה בפיו, אז יתן הודאה, אם יזכור. אבל כעת עדיין עומדים באמצע. **ואם כן אינו בונה את הקירבה שהוא צריך לבנות על-ידי התפילה, כי הקירבה נבנית על-ידי דיבור של הלך ושוב.** כך אמרו חז"ל בענין השליח שעליו לחזור אל המשלח ולומר: עשיתי שליחותך, ורק אז השליחות מסתיימת.

תחשבו על מי שהתפלל על היום בלבד. רבוננו של עולם! עזור לי שתהיה לי סייעתא דשמיא היום בענין פלוני. ואכן הקב"ה עזר וזה הלך נפלא מאוד. הוא מגיע למחרת ואומר: רבוננו של עולם! כל-כך עזרתי לי אתמול. איני יודע אם ראוי אני לבקש שוב. אבל אתה חונן גם למי שאינו ראוי, ועל כן אני מבקש ממך עוד הפעם. שוב פעם הוא מבקש רק להיום. ומה יהיה למחר? למחר נדבר מחר. כעת אני מבקש על היום. ומה קורה? **שתפילותיו מקבלות פנים חדשות. כפשוטו ממש. הוא רואה בחוש שהקב"ה מאזין לתפילותיו, והוא מרגיש אסיר תודה. כל יום הוא פותח בתודה ומבקש שוב פעם לאותו יום.** ונמצא שכל תפילה שהוא מתפלל היא באופן נכון בהרבה, ואם כן הוא מתקרב אל ה' פי כמה וכמה.

דוגמא נוספת מתפילה על חינוך הילדים. האדם מתפלל כל העת לחינוך ילדיו, אך על מה הוא חושב? על העתיד - שיגדל ירא שמים, שיגדל תלמיד חכם. הוא לא יודע האם העניינים מתקדמים בכיוון הנכון אם לאו... הבחור הרי עובר מצבים משתנים לפי הגיל, המקום והזמן, ולב האב דופק, ובצדק - האם הוא הולך בדרך הנכון? או לא? הוא כל-כך חושש - מה יהיה? מי ירצה להשתדך אתו? ויש לו גושפנקא לחששותיו,

כאן, כשאתה מתפלל על בנך, תתפלל שהיום יהיה לו הרהור תשובה - אינני צריך לראות היום בעיני שחזר בתשובה שלימה, כי אינני מכיר חשבונות שמים, ואדרבה, שמא יהיה לו היום איזה כשלוש שבסופו של דבר יביאנו לידי תשובה מאהבה, ויתברר שתפילתי באמת התקבלה. אינני יודע את החשבונות, אבל בתפילתי אני יכול להדר. **הן היום ירד שפע חדש לעולם, ולבני יש נשמה קדושה, והנשמה יכולה לקבל מאותו שפע, אם כן אני מתפלל על כך.** להורים יש הרי כח גדול להתפלל על בניהם יותר מאחרים, ואם כן **אני מתפלל שהשפע יגיע אליו היום, שיהיה לו טוב היום, שיכיר בחסדו של הקב"ה היום...**

תפילה כזו מועילה פי כמה וכמה, ואע"פ שאינך רואה בעיניך, מכל מקום מצדך התפללת נכון יותר. זוהי הנקודה השניה שאמרנו שכאשר **אין האדם מצמצם את עצמו להתפלל על של היום, אינו יכול להודות, וכיון שאינו יכול להודות, אינו יכול להתפלל למחר, נמצא שחסר לו לאדם באיכות תפילתו כשאינו מצמצם להתפלל על הצלחה של היום הזה.**

על האדם להודות ולהתפלל על כל פרט ופרט

ויש ההפסד שלישי שנגרם לו למי שאינו מתפלל על היום. ידוע מה שכתוב בספרים **שעל האדם לזכור להתפלל ולהודות על הרבה מאוד פרטים.** כגון על כח הראיה, על שיכול לראות מרחוק ומקרוב, על שיש לו גבות עינים, על שיש לו משקפיים שעוזרים לו, על כח השמיעה, על חוש הריח, וכן הלאה, על כל פרט ופרט. תחילה בקשר לעצמו ואח"כ בקשר לאשתו ולבניו. כשפותחים, מוצאים עוד ועוד דברים והם לא נגמרים... השולחן שמוניחים עליו את הספרים, תודה לך ה' שהוא נוח ונקי, תודה לך שנתת חכמה לבני אדם לבנות שולחנות... הדברים אינם נגמרים... כך כתב החובת הלבבות' בשער הבחינה, ובדור האחרון היה זה הגה"צ **רבי אביגדור מיללער** זצ"ל שנתן חיזוק רב לענין זה. כשאתה אוכל פרי, התבונן בחכמה האלוקית שבו, ותן תודה על חלק זה ועל חלק זה...

והנה בדרך כלל האדם הממוצע אינו מגיע לזה, למעט יחידים שמכניסים את עצמם לתוך עבודה זו ואין מרפים ממנה. אך לפי המבואר בחובת הלבבות מדובר בחובתו של כל יהודי. ואף אותם שעובדים על עצמם וחיים באמונה, פעמים רבות אינם מגיעים להודות על ה' על דברים רבים מטובתו של הקב"ה שיש להם, מפני שעסוקים לדבר עם הקב"ה ואף להודות לו בקשר לדברים הגדולים שבחיהם אשר שואבים מהם כוחות נפש רבים, כך שלא נותר מקום בנפשם לדברים האחרים.

הוי אומר: אין הם מזלזלים ח"ו בטובותיו של הקב"ה, אבל מרוב שהם עסוקים בתפילתם על הדברים הגדולים, אינם שמים לבם לדברים הקטנים שבחיי היום יום. למשל, כשאדם מתפלל יום ולילה שיצליח בתורה, ומשום כך אין

בנוגע למדות או בנוגע לתפילה או בנוגע לתורה? אך כשמגיע לתפילה, אין צורך להצמצם ולחשוב מה הוא מבקש שיקרה היום, ואינו קולט שבגלל זה נחסר לו מהשפע. **הן כל ענין התפילה הוא לעשות כלים שהשפע המוכן לך היום, יוכל להגיע אליך.** כלים פירושו **צמצומים. על-ידי דיבורך ומחשבתך, אתה מביא את השפע שהוא למעלה מן העולם לתוך עולמך.** ואם כן זוהי הצורה שאתה צריך להתפלל. עליך להביא את השפע המסוים לעולמך. לאחר שאמרת ולגדולתו אין חקר, שאיננו יכולים להשיג, **עליך להתפלל תפילת שמונה עשרה ולדבר עם הקב"ה בענין עולמך.**

והאמת שאם תתבונן, תראה שהרבה מאוד מהדברים הנצרכים לך כבר קבועים בסדר התפילה, אך לא שמת לב. אתה חונן לאדם דעת... בוודאי זה נוגע להיום. כשאתה מתפלל על בנך, אתה רוצה שהיום תהיה לו הדעת ויידע כדת מה לעשות. השיבנו נוגע להיום. לא שביום מן הימים זה יקרה, אלא שהיום יקרה איזה דבר שיקרב אותך ואת בנך יותר ויותר.

כשאינ האדם מצמצם את עצמו להתפלל על של היום אינו יכול להודות

אפילו כשהאדם מתפלל על בנו ונדמה לו שבנו רק מתדרדר. הוא לא רואה כלל שזה מתקדם בכיוון הנכון. אני מתפלל ומתפלל ומצבו רק מחמיר... הרבה פעמים הרגשה זו קיימת אצל ההורים, שלא רק שאין תפילתם מתקבלת, אלא שהמצב רק מחמיר מיום ליום כאילו להכעיס ח"ו.

אכן כמה תשובות יש לזה. ראשית, **אולי באמת לא התפללת מעולם** באופן האמור? קח את זה בחשבון. ניסית פעם להתפלל באופן זה? נניח שהבן ירד לגמרי מדרך התורה ה"י. הנה בדרך כלל ההורים מתפללים מתוך לב קרוע ומדמם שיחזור בתשובה. מה הם יכולים לבקש יותר מזה? אך למען האמת אפשר בתפילה זו עצמה להדר יותר. שואלים את ההורים: האם אתם מצפים מהבן שהיום יחבוש שטריימל ומלבוש עליון כחסיד מן המניין? מיד הם עונים: בוודאי שלא! אנו רוצים שזה יקרה בהדרגה. א"כ גם אתם חושבים שזה צריך להיות בשלבים, אם כן **הבה נחשוב מה אתם רוצים להתפלל שיקרה היום?**

הקב"ה בוודאי יכול לעשות נס גלוי שהכל יקרה ברגע אחד, אבל לפי הסדר הרגיל זה קורה בשלבים, ובכן, בגלל שאינך חושב מה אתה רוצה שיקרה היום, אינך מתפלל כי אם באופן כללי. **היום הרי הגיע שפע שנוגע להיום. הדרך הנכונה היא להתפלל שה' יעזור שהיום יחלוף בלבו הרהור תשובה, ושיהיה לו את הכוח לעשות משהו עם זה, שהיום תתקרב ישועתו...**

האדם הרי עלול להיכשל בעיון תפילה הבלתי רצוי (כמו שכתבו התוספות במסכת ברכות), שבו הוא מצפה שבקשתו תתמלא תיכף ומיד. על האדם לומר: **אני סומך על ה', אינני יודע מתי זה יקרה, ובאיזו צורה זה יקרה. אני יודע שאני מתפלל.** אף

מדין ונשמרתם להמשיך חיות לכל פרט ופרט מחייו.

ניתן לראות בחוש שילד שלא קיבל זמן רב תשומת לב מרבו או מאביו, שהוא מתחיל לאבד את חיותו. באילנות זה גם כך. אם לא משקים את העץ, הוא מתחיל להתייבש. ולכן האדם יודע שיש לו אחריות להמשיך חיות.

לכן צריך האדם לסדר את בקשותיו והודאותיו לפי תכנית ברורה... אפשר לדמות זאת למשמש בקודש המנהל את קבלת הקהל בחודש אלול בבית רבו. מדי פעם הוא מקבל שיחת חירום על עוד אישיות חשובה שרוצה להיכנס אל הקודש, אבל הוא יודע שבחופץ עומדים גם המון החסידים שרוצים להיכנס, ובכך מה הוא עושה? הוא קובע סדר מתשע עד עשר בערב נכנסים החסידים לפי תור, וכל מצבי החירום מתקבלים רק מהשעה עשר והלאה. בא אחד וטוען: המקרה שלי מאוד חשוב. אומר לו הגבאי: אני מבין, אבל יש לכך סדר. בשעה עשר תוכל להיכנס.

אף כאן, **על האדם לקבוע במוחו סדר ברור**, וכה יאמר: כל הדברים שאני מאוד רוצה לדבר עליהם עם הקב"ה, ימתינו עד השעה עשר. **תחילה אני צריך לדבר עמו על הפרטים הנצרכים לי להיום. יש לי סדר. אם לא יהיה לי סדר, כל העסק לא יעבוד...**

כשאדם משבח את הקב"ה הוא מוריד שפע לעולם

וכך הוא הסדר. **תחילה אומרים ברכות השחר**. כך קבעו חכמים. מדוע אי אפשר לומר מודה אני ומיד לאחר מכן להתחיל לצעוק בקול למנצח מזמור לדוד יענך ה' ביום צרה? הוא חושש שמא ימות היום ורוצה להתחנן על נפשו. למה לא?

עוד מעט נדבר על זה, אחרי אשרי. אחרי אשרי אומרים יענך ה' ביום צרה. הגם שגם זה הודאה. איך שלא יהיה, עכשיו לא מבקשים. **עכשיו אומרים הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ולילה. קמת משנתך? דבר על כך.** גם כשאתה שרוי בצרה וגם כשאתה מתמודד עם איזה ענין. **דבר ראשון תודה על הנשמה שהקב"ה החזיר לך. מאוחר יותר תדבר על מצוקתך.** אפילו בראש השנה הולכים עם הסדר הזה. בראש השנה אנו באמת נמצאים בעת צרה... בחזרת הש"ץ מדברים על כך, מדברים על כך בשיא הרצינות, ואף מקדישים לכך שלוש שעות. אומרים ונתנה תוקף... מי יחיה ומי ימות... אבל בתחילה אומרים ברכות השחר ופסוקי דזמרה. וכבר ידוע מה שהביא **ביושר דברי אמת** בשם **המגיד ממעזריטש זיע"א** שהעיקר בראש השנה הוא פסוקי דזמרה, **כי אז האדם משבח את הקב"ה ומביא את השפע לעולם.** וכך הוא ביום הכיפורים.

הא לך שכך הוא הסדר ההגון. ובאמת חידוש הוא. האדם מתחיל בראש השנה את יומו בדיעה שיש בראש השנה מ"ח שעות וכל שעה היא כנגד יותר משבוע שלם במשך השנה, ולמעשה אינו מגיע לתפילות המיוחדות לראש השנה עד אמצע היום. עד אז הוא אומר אותן ברכות השחר, אותה

יוצא לו לדבר עם הקב"ה בענין התפוחים. הוא באמת חושב ומבקש ובוכה להצליח בתורה. זהו דוגמא אחת, וכך הוא גם במי שמתפלל הרבה שיצליח בפרנסתו וכדומה. הבאנו כדוגמא את מי שמתפלל להצליח בתורה, ללמד שכך הוא גם כשהאדם מתפלל על רוחניות. שיצליח לעבוד את ה', שבניו יצליחו לעבוד את ה', וכן הלאה. הוא באמת מגיע להרבה ענינים. לפעמים התפלל הרבה על רפואה, ולפעמים על דעת ועל תשובה, אבל **בסופו של דבר אינו נוגע בחלקים גדולים בחייו, הכל מפני שלא הגיע אליהם.**

משל למה הדבר דומה, למשיח בשיבה של כמה מאות תלמידים שמנסה לעזור לכל אחד ואחד מהם, אבל אינו מצליח להגיע לכולם. ומה שקורה בדרך כלל שהוא מצליח לטפל רק בתלמידים שמעוררים קשיים. ואם יש שם תלמיד שיושב ולומד כדבעי, אינו מגיע אליו. הוא יודע שבספרי החינוך כתוב שעליו לשבת עמו פעם בשבוע ולחייך אליו ולבנותו ולהסביר לו איזה כשרונות נפלאים יש לו, אבל למעשה, כשהוא מגיע לשיבה עם שחר, נופלים עליו מאה וחמישים דברים שטעונים את טיפולו האישי, ולא יוצא לו לדבר בכלל עם אותו תלמיד...

כן הוא הדבר בבית של משפחה ברוכת ילדים, כשיש שם ילד אחד שברוך ה' עושה רק נחת, האב אומר בלבו: מגיע לי פרס שאני מסתכל עליו בכלל פעם בחצי שנה. למה? כי ברוך ה'... ולמעשה... למעשה מדובר בהפסד נורא, כי **בגלל כן אינך מודה על כך, ונמצא שאינך מכיר בכלל שזה מהקב"ה, ולא מתוך גאווה, אלא מפני שהדבר לא עלה כלל בדעתך...**

הנה האדם הממוצע אינו מודה אף פעם על שיניים בריאות. אולי כשהוא מגיע לגיל ששינוי מתחילות לעורר צרות, אז הוא מבין שהוא צריך להודות על מה שיש לו, אבל בעשורים הראשונים כל עוד שאין לו כאבי שיניים, הוא אינו יודע בכלל שיש לו שיניים... ומדוע יודה על כך? הוא אינו נותן הודאה על כך, לא מתוך גאווה, אלא מפני שאינו חושב על כך שיש לו שיניים. לא יוצא לו בכלל לחשוב על שינוי.

כך דרכם של בני אדם, להתפלל ולהודות רק על מה שבוער עכשיו. האדם כאילו מכבה מדורות כל העת. כל פעם שפורצת דליקה באיזה ענין, מיד הוא מתחיל לדבר עם הקב"ה, להתפלל ולהודות. אכן כן, בימינו כשרואים אחד מודה הרבה על איזה ענין, שואלים אותו: איזו סגולה אתה עושה עכשיו?... כי הוא התעורר לעשות משהו לגבי ענין זה. אבל רק כשהוא מתעורר ורק על מה שהוא מתעורר, ומה אם לעולם לא יתעורר לדבר על דבר מסוים? - לא ייצא לו לדבר עליו אף פעם.

ואם כן, ראשית כל, **אינו ממלא את תפקידו. שנית, כשאין האדם מכניס את הקב"ה בכל פרט ופרט מחייו**, הוא משלם על כך מחיר אפילו באופן גשמי, כי **אינו מחייה אותו, והרי זה הולך ונמק.** נוכל לקחת דוגמא מגוף האדם, שאם יש בו חלק מסוים שהדם הנושא את החמצן לא מגיע לשם, אזי אותו חלק הולך ונמק. ובכך, **יהודי ירא שמים מבין שהוא מחויב לכל הפחות**

ופרט ועל כל ילד וילד (וכפי שאמרנו בעבר שיש שהיה לו לאדם ילד חלש והתפלל עליו הרבה וכנגדו ילד חזק ולא התפלל עליו, ובסוף הם התהפכו, החלש התחזק והחזק נחלש, וסיבת הדבר, כי את החלש - השקה במי תחיה, ואת החזק - לא השקה), אם כן מה הגבול? הלא לפי זה אצטרך להתפלל על חוש הריח של כל אחד מהילדים ועל חוש הטעם של כל אחד מהם, וכן הלאה, ונמצא שאעמוד בתפילת שחרית עשרים וארבע שעות ולא אגמור. אלא מאי, אני יכול לדלג על פרטים, אם כן מה אתה אומר שצריך לבקש על כל פרט ופרט?

אכן טענה זו נכונה רק כשאין האדם הולך לפי סדר, ונסביר: הנה יש ש"ס שלם, וכשהאדם לומד מסכת ברכות - הוא לומד מסכת ברכות, וכשהוא לומד מסכת שבת - הוא לומד מסכת שבת. לא בכל רגע הוא יכול ללמוד הכל, אבל הוא מקווה שאם ילך לפי סדר, יגיע לכל דבר, וכיון שדברי תורה עניינם במקום אחד ועשירים במקום אחר, הוא מקווה שגם יחזור אל מה שכבר למד.

אף כאן, הדבר פשוט שאין צריך להודות כל יום על הכל כי אין הדבר אפשרי, אבל אם האדם הולך לפי סדר, הוא נוגע בהכל. שבוע אחד הוא מתבונן בברכת פוקח עורים ונכנס לכל הפינות של כח הראיה, שבוע אחר הוא מתבונן בברכת שעשה לי כל צרכי, וכן הלאה. ואז לא די בכך שהוא נוגע בהכל, אלא כיון שדברי התורה עניינם במקום אחד ועשירים במקום אחר, הוא נזכר מדי פעם במה שכבר למד פעם ומתעוררים אצלו הרגשים של הודאה. ואינו זקוק עכשיו לשעתיים כדי לומר בפיו. המהלך הזה מעמיד את האדם בצורה נכונה, כי הוא מגיע להרבה מאוד מקומות בחיים שחדורה בהם האמונה בה'. וכאמור, היות שאנשי אמנה פסקו עם חורבן הבית, כשמתחזקים בזה, בונים את בית המקדש מחדש.

(נמסר ביום שלישי פרשת תרומה ד' אד"א תשפ"ד)

ברכת התורה, ואותה בקשה יהי רצון מלפניך שתצילני משכן רע ומפגע רע... ממש כבימות החול, מילה במילה. למה? כי כך צריכה להיות השקפת האדם. זה מה שמעמיד את האדם במקום הנכון, זה מה שמעניק לו פרופורציה, זה מה שעוזר לו להתייחס לדברים בצורה נכונה. ואז גם שאר הדברים שהוא מתמודד אתם, עומדים על בסיס טוב.

הנה כשנפשו של אדם בריאה ומיושבת, אזי כשיש לו בעיה בעסק עם שותפו, לא מתפתח מזה מלחמת עולם, כי יש לו את הכלים להתמודד עם זה. הוא יכול לומר לעצמו: נחשוב מה לעשות. זה לא קל, אבל ה' יעזור. נתיישב ונעשה סדר. אבל כשהבסיס אינו יציב, כיון שקורה משהו שמערער קצת את העסק, מיד פורצת מלחמת עולם, וכל הכאב יוצא החוצה. אתה כבר יכול לנסוע לקברי צדיקים כמה שאתה רוצה. תחילה אתה צריך לתקן את הבסיס שלך.

ניתן לראות כשאנשים מגיעים לגיל שבו מתחילים לשמוע שידוכים לילדיהם שכל הכאבים הנסתרים מתחילים להתגלות, כגון חוסר היכולת לקבל החלטות ושאר דברים בלתי נעימים. פשר הדבר הוא כזה: הבסיס שלך מקולקל מאז ומעודו, ואם עד כה התחמקת מלתקנו, עכשיו אתה משלם את המחיר. הוי אומר: מה שיוצא עכשיו אינו מגלה על בעיה שיש לך עם דבר מסוים זה שעומד לפניך, אלא הוא מגלה על בעיה שיש לך בבסיס.

כשהאדם אומר פסוקי דזמרה כל יום כראוי, הוא יכול ג"כ בראש השנה לומר אותם כראוי ולהבין שהם עיקרו של יום, אבל אם בכל יום הוא פונה בעיקר אל החלק האחרון, נמצא שחלקים גדולים אצלו אינם בנויים כמו שצריך, ואז כל מה שמניחים עליהם, מטים ליפול.

התכונות בכל פעם בפרט מסויים גורם לכן שיגיע להודות על הכל

פעם נשאלתי באופן כזה: אם אכן צריך לבקש על כל פרט

הודעה משמחת

בשעה טובה ומוצלחת ניתן להשיג דיסק-און-קי (USB) מלא וגדוש עם 200 שיעורים בשער הבטחון שנמסרו ע"י הרב שמעון שניצער שליט"א במסגרת מדור אמונה ובטחון מוקדים לרכישה:

טלפון - 052-761-2069
טלפון - 052-768-3249
טלפון - 052-760-4121
טלפון - 052-761-3239

בית שמש:
אשדוד:
חיפה:
קריית גת:

ירושלים: חנות ספרים וואלדמן קרית בעלזא
בני ברק: חנות ספרים סאטמאר
בני ברק: חנות 'מול איצקוביץ'

קול הבינני

ארה"ב 718.686.8300
ארץ ישראל 072.257.7726
בלגיה 03.300.0223
בריטניה 0204.586.2115

לקבלת הקונטרס 'הבינני' המלא וכן לקבלת השיעורים המלאים במייל

שלחו מייל למערכת 'הבינני'
info@machonhavineini.com

לקבלת טעימה יומית במייל וכן גיליון זה שבוע

שלחו מייל לכתובת
Teimaminahor@gmail.com

קו 'ענמו וראו'

מסר יומי קצר משיעורי הרב שמעון שניצער שליט"א 02.302.4389 או ב'קול הבינני' שלווחה > 1 0